

Wannsee-Jegyzőkönyv - egy hamisítás anatómiája

JOHANNES PETER NEY

Wannsee Kastély

Reinhard Heydrich

"Wannsee ülés: A Birodalmi és párthatóságok legmagasabb rangú képviselőinek találkozója 1942 január 20-án R. Heydrich elnöklése alatt Berlinben a nagy Wannsee 56-58 cím alatt. A. Hitler utasítására a résztvevők elhatározták a zsidók kiirtására szolgáló intézkedéseket Európának a Németország uralma alatt álló területein. ("A zsidókérdés végmegoldása").: Megsemmisítő táborok (koncentrációs táborok) fölállítása Keleteurópában, amelyekben a zsidókat meg fogják ölni [1]".

1. Az irat kritikáról.

Iratok (dokumentumok) egy folyamatot vagy egy állapotot leíró kódolt információk. Meg lehet kép- és írásos dokumentumokat különböztetni, valamint a legutóbbi időben az információtárolás különféle formáit (hangszalag, elektronikus adattároló és sok másféle adattároló). A következőkben elsősorban az írások kritikájára fordítjuk figyelmünket, melyekkel a holokauszt esetében elsősorban dolgunk van.

Ha egy dokumentum arra szolgál, hogy azzal valamit bebizonyítsanak, akkor először azt kell bebizonyítani, hogy a dokumentum valódi és az információ, melyet tartalmaz, a tényeket tekintve helyes. Egy dokumentum valóságának egyik feltétele, hogy a használt anyagok és technikák, mellyel az információt kódolták és tárolták, az állítólagos előállítás idején már léteztek. Technikai, kémiai és fizikai módszerekkel ma többféle módon megvizsgálható, hogy a fölhasznált papír, az írás színe, az íróeszközök és hasonló dolgok az állítólagos előállítás idején már egyáltalán léteztek-e. Ha ez nem áll fönt, akkor a hamisítás tényét bebizonyítottuk. Ha például egy állítólag a múlt században írt dokumentumot egy a századunkból való írógéppel írtak, akkor ez biztosan hamis. A holokauszt dokumentumok vizsgálatának ezt a módszerét megkísérelni eddig nem volt lehetséges, mert

ezeket féltékenyen őrzik a levéltárakban és minden kísérletet arra, hogy ezeket természettudományosan fizikailag megvizsgáljuk, csírájában elfojtanak.

A valódiság vizsgálatához tartozik végül is annak tisztázása, hogy a vizsgált dokumentum formája annak állítólagos előállításának környezetében előállított hasonló dokumentumokhoz kellő mértékben hasonló-e. Kézírásos dokumentumoknál ez azt jelenti, hogy ugyanannak az írónak az írása és stílusa az ő általa írt hasonló dokumentumokéval egyezik-e, hivatalos dokumentumoknál a kiállító hivatal hivatalos ismertetőjegyeinek azonossága, mint a fejlécé, a bélyegzőé, az aláírásoké és kézjegyeké, az iratszám, a címek és hivatali pozíciók megnevezése, a bejövetelel jelzés, az elosztó, a hivatalos út korrektsége, a kompetenciák, stb. valamint itt is az országban és a hivatalban szokásos nyelvezet betartása. Minél nagyobbak itt az eltérések, annál valószínűbb, hogy hamisításról van szó.

Végül is azt kell tisztázni, hogy a dokumentum tartalmi mondanivalója helyes-e. Ehhez tartozik, hogy a dokumentumban leírt állapotoknak és eseményeknek összhangban kell állniuk azokkal az információkkal, melyek más, biztos helyről származnak. Alapvető az a kérdés is, hogy a dokumentumban leírtak a természettudományok által adott lehetőségekkel összhangban vannak-e és hogy a tartalom önmagában logikus és ellentmondás mentes-e. Ha ez nem áll fenn, akkor lehet ugyan, hogy a dokumentum eredeti, de tartalma szerint nincs bizonyító ereje, legföljebb írója felkészületlenségét igazolja.

A holokauszttal kapcsolatos dokumentumok kritikáját illetően az a meglepő jelenség figyelhető meg, hogy a velük foglalkozó történészek ezt szinte teljesen mellőzik. Már a követelést arra nézve, hogy független szemmel vizsgáljanak meg egy ilyen dokumentumot, elvetik, mondván, hogy ez azt a föltételezést fejezi ki, hogy egy ilyen dokumentum hamis is lehetne, vagyis, hogy bizonyos folyamatok, amelyeket egy ilyen dokumentummal igazolnak, nem, vagy nem az eddig vázolt módon történtek meg. Ma semmi sem olyan elvetendő, mint a holokausztról szilárdan betonozott képet kétségbe vonni. Ahol azonban a tudományos vizsgálatokat elutasítják, ahol nem akarják megengedni, hogy a saját történelmi képet, sőt világképet kétségbe vonják, ahol pedig a kutatási eredmény a kezdet kezdetén már fönn kel hogy álljon, tehát ahol kívánságoknak megfelelő eredményeket produkálnak, ott már régen elhagyták a tudomány talaját és a vallási dogmák birodalmába léptek. A tudomány legfontosabb oszlopai a kételkedés és a kritika.

Ebben a műben sok helyen kritizálunk különféle dokumentumokat, sőt

sokszorosán bebizonyítjuk azok hamisítvány voltát. Az, hogy különösen a második világháború befejezése után Németország hátrányára hamisítottak, nem vitatott. [2] Hogy a hamisítási lehetőségek, tekintetbe véve a zsákmányolt levéltárakat, írógépeket, bélyegzőket, levélpapírokat, állami nyomdákat, stb.. hatalmasak voltak, szintén nem vitatott. Azt, hogy a holokauszt területén is hamisítottak, ezeknek a körülményeknek az ismeretében szintén nem lehet elejétől fogva kizárni. Ezért tesz éppen itt is jót az elfogulatlan dokumentumkritika. A következőkben a holokauszt központi terhelő dokumentumát, a Wannsee-jegyzőkönyvet vesszük mély kritikával szemügyre, olyannal, mellyel a világ történészeinek már évtizedekkel ezelőtt meg kellett volna tenniük, de ezt mégse tették meg. Ez a munka amellet minden lelkiismeretes kutatót fölszólít arra, hogy a holokauszt dokumentumokat is, függetlenül attól, hogy terhelők vagy felmentők-e, végre szakmailag korrekt és elfogulatlan módon dokumentumkritikának vessék alá.

2. A Wannse-konferencia anyaga.

2.1. Elsőfokú források - a vizsgálandó anyag.

A Wannsee jegyzőkönyv vizsgálatánál az ehhez közvetlenül kapcsolódó iratokat természetesen szintén meg kell vizsgálni.

Itt a következőkről van szó:

1. Göring levele Heydrichhez 1941 Július 7-én, amelyben Heydrich megkapja a feladatot, hogy dolgozzon ki egy tervet a német megszállás alatt levő Európában a zsidókérdés általános megoldására.
2. Heydrich első meghívása a Wannsei konferenciára 1941 november 29-én.
3. Heydrich második meghívása a Wannsei konferenciára 1942 január 8-án.
4. A Wannsee jegyzőkönyv, dátum nélkül
5. A Wannsee jegyzőkönyv kísérőlevele 1942 január 26-ról.

2.1.1. SZÁRMAZÁSI BIZONYÍTÉK

Az Ernst von Weizsäcker elleni Wilhelm utcai per ügyvédje, Robert M.W. Kempner, saját bevallása szerint [3] 1947 március elején Berlinből várt egy aktaküldeményt. Ebben ő és kollégái fölfedezték a Wannse-jegyzőkönyv egy példányát. A jegyzőkönyv írója állítólag Eichmann volt. A Nyugatnémet Rádióban (WDR) 1983-ban lejátszottak egy hangszalagot Kempner eredeti állításával, mely szerint a jegyzőkönyvet 1947 őszén fedezte föl [4].

Kempner itt idézett szóbeli vallomásai mellett sem a lelőhelyről, sem a találás körülményeiről nincs más bizonyíték. Kempner szerint: " Az

valódiságot természetesen senki sem vonta kétségbe." A törvényszék a jegyzőkönyvnek a 2.568-as számot adta. A törvényszéki aktákban a G-2.568-as szám alatt található.

2.1.2. KÜLÖNFÉLE KIADÁSOK.

A Wannsee jegyzőkönyvnek az a példánya, melyet Kempner mutatott föl a tárgyaláson, az "SS"-t következetesen nem a Birodalomban szokásos runákkal írja "ss". Úgy tűnik, hogy ez a legrégebbi forgalomban levő példány. [5].

Wahls számos forgalomban levő példányt említ. A bonni külügyi hivatal politikai levéltára szerint az ő birtokukban levő példány a mérvadó. Ez a példány runákkal írja az "ss"-t. Hogy ez e példány mikor és milyen úton került a mai külügyi hivatal levéltárába, arról nem hoztak információt nyilvánosságra. Mivel a további példányokat éppen ilyen kevésbé lehet eredetükre visszavezetni, ezekkel itt nem foglalkozunk. Az itt bemutatott összeállítás tehát csak a külügyi hivatal példányával foglalkozik. [6].

A jegyzőkönyv kísérő iratai eddig két kivitelben kerültek elő, az egyik "SS"-el, a másik a rúnás "ss"-el és további különbségekkel.

2.2. Másodlagos források - Irodalom a Wannsee jegyzőkönyvről.

A Wannsee jegyzőkönyv irodalma köteteket tölt be. Itt a legfontosabb szakvéleményeket és kritikákat állítottuk össze, melyek mind arra a meggyőző következtetésre jutnak, hogy mind a jegyzőkönyvek, mind az ahhoz tartozó kísérőlevelek hamisítványok. Ezzel szemben a jegyzőkönyvek valódiságának bizonyítéka vagy a fenti kritikákkal és szakvéleményekkel vitába szálló tanulmányt egy oldal sem mutatott föl.

Ehhez a vizsgálathoz a következő tanulmányokat használtuk föl:

Hans Wahls, A "Wannsee-jegyzőkönyv" hitelességéről [7]

Udo Walendy, Az 1942 január 20-i Wannsee konferencia..[8]

Ingrid Weckert, Megjegyzések a Wannsee jegyzőkönyvről. [9]

Johannes Peter Ney, A Wannsee-jegyzőkönyv;[10]

Herbert Tiedemann, Nyílt levél Rita Süßmuth- hoz. [11]

További, szintén fontos munkákat a [12]-es forrás sorol föl.

3. A dokumentum kritikája.

3.1. Az előző levelezés analízise.

3.1.1. A GÖRING LEVÉL [13]

Forma:

A dokumentumnak csak egy másolata van, az eredetét eddig még nem találták meg. A másolatról hiányzik a fejléc, az írógéppel beírt feladó hibás, a dátum nem teljes, mert a nap hiányzik. [14]. A levélen nincs aktaszám, nincs rajta a fogadók listája a levélen nincs a "Téma" megadva. [10]

Nyelv:

A mondat "Előkészítés szervezői, szak- és anyagi szempontból" ("Vorbereitung in organisatorischer, sachlicher und materieller Hinsicht") az "teljes terv az szervezői, szak- és anyagi megelőző eljárásokról" ("Gesamtentwurf über die organisatorischen, sachlichen und materiellen Vorausmaßnahmen") nem egyezik Göring stílusával és az ő nyelvi szintje alatt van. [15]. Éppen így a "lehetőleg előnyös megoldás" ("möglichst günstigsten Lösung"). [16].

3.1.2. AZ ELSŐ MEGHÍVÁS. [17].

Forma: Hiányzik a megjegyzés a titkosságról. [10],[11] Emellett figyelemre méltó, hogy a levél 1941 november 29-étől 1941 december 23-ig volt úton Berlin egyik részéből egy másikig. [10].

Nyelv:Akkoriban a fotokópia ("Fotokopie") szót PH-val írták. A "Vélemény a munkákon" ("Auffassung an den [...] Arbeiten") kifejezés nem német. Németül ez "Munkákról való vélemény" lenne ("Auffassung über die ... Arbeiten");). A "személyesen" szót akkoriban nem használták bevezető megjegyzésként; Az egész iromány stílusa nem németes [10].

3.1.2. A MÁSODIK MEGHÍVÁS. [18].

Forma: Erről a dokumentumról csak másolat van, az eredetét eddig még nem találták meg. A levél száma a kiállító hatóság sorszáma, "3076/41", míg a jegyzőkönyv kísérőlevele későbbi dátummal korábbi számot, "1456/41" visel. [11]. A levél feje is más,mint az első meghívásé [11]. A levelet kizárási megjegyzése csak a "titkos" felirat.

Nyelv: Hol a "ß"-et használja ("anschließenden"), majd "ss"-et

("Grossen").[10] Stílushiányosságok: "A zsidókérdés végmegoldásával kapcsolatos kérdések" "Mit der Endlösung der Judenfrage zusammenhängende Fragen"; "Mivel a kérdések nem engednek késleltetést, így meghívom önöket " "Da die [...] Fragen keinen Aufschub zu lassen, lade ich Sie daher [...] ein." [10]

3.2. A Wannsee-jegyzőkönyv érvényessége.

3.2.1. FORMA

Noha azt állítják, hogy a külügyi hivatalbeli példány az eredeti, ez nem állhat fönt, mivel azt 30 kópia közül a 16. kópiának jelzik. Formai hiányossága miatt (függetlenül attól, hogy valódi-e vagy hamisított) német jog szerint érvénytelen és így nem dokumentum.

A papíron nincs fejléc, a küldő szolgálati helyet nem nevezi meg, hiányzik a dátum, az elosztó, az iktatási szám, a kiállítás helye, az aláírás, az írásjegy [7]-[11]. Hiányzik a ma fogadónak nevezett külügyi hivatal fogadási pecsétje [11]. A papírról hiányzik egy jegyzőkönyv minden szükséges tulajdonsága: A konferencia kezdetének és végének időpontja, utalás a meghívott, de meg nem jelent személyekre [11], az egyes részletek előadójának a neve, a gyűlés vezetőjének aláírása [10],[11]. A papíron viszont rajta van a fogadó hatóság, azaz a külügyi hivatal iratszám, melyet ugyanazzal az írógéppel írtak, mint a szöveg többi részét. [11]. A legfontosabb résztvevő, R. Heydrich nem szerepel a részvételi listán.[7]-[11]

3.2.2. NYELV

A Wannsee jegyzőkönyv olyan stílushibák széles tárháza, melyek arra utalnak, hogy a dokumentum írója erőteljesen az angolszász nyelv befolyása alatt állt. A következőkben a stílushibákból csak a legfeltűnőbbeket mutatjuk be, sokukat minden író bemutatja, úgyhogy itt nem utalunk az íróra.

Csak a fogalmazások "tekintve" ("im Hinblick" 8-szor), "kapcsán" ("im Zuge" 5-ször), "megoldás" ("Lösung" 23-szor), "kérdések" ("Fragen" 17 - szer), "probléma" ("Problem" 6 - szer), "kitisztít" ("bereinigen" 4 szer), sokszor többször is ugyanabban a mondatban olyan csekély szókincsre mutatnak, amely az író külföldi voltára utal. Emellett az olyan kifejezések mint "a kérdés megoldása" ("Lösung der Frage"), "a megoldáshoz vezetett" ("der Lösung zugeführt"), "megoldási munkák" ("Lösungsarbeiten"), "a kérdés szabályozása" ("Regelung der Frage"), "a probléma szabályozása" ("Regelung des Problems"), "a probléma maradéktalan tisztázása" ("restlose Bereinigung des Problems"), "a félvérprobléma végleges tisztázása"

("Mischlingsproblem endgültig bereinigen"), gyakorlati kivitelezés ("praktische Durchführung") - létezik elméleti kivitelezés is?- legalábbis állandóan ismételve külföldi eredetre mutatnak. [8]

Regényes leírásokban előfordulhat olyan fogalmazás, mint: "A végső soron fennmaradt maradékállomány" ("Der allfällig endlich verbliebene Restbestand [...]"), de biztosan nem egy értekezlet jegyzőkönyvében. Üres szócséplést találunk: "a vonalvezetés párhuzamosítására való tekintettel" ("Im Hinblick auf die Parallelisierung der Linienführung [...]")[11) tartalmi értelmetlenség mellett: "A kitelepített zsidókat folyamatosan szállítják át az átmeneti táborokba" ("Die evakuierten Juden werden Zug um Zug in [...] Durchgangsghettos gebracht [...]"). Mivel a zsidókat csak a jövőben fogják a gettókba szállítani, így hangzana a szöveg helyesen: "A kitelepítendő zsidókat ...". "A végmegoldás kezelését illetően" - Hogy kezeljenek egy végmegoldást? [8]. "A külföldi zsidó pénzintézeteket viselkedették" ("Wurden die jüdischen Finanzinstitutionen des Auslandes [...] verhalten [...]") -itt talán utasításra ("angehalten") gondol az író? "Olaszország Szardíniát beleértve" - Európában tudták, mi tartozik Olaszországhoz. "A zsidó foglalkozás szerinti felosztása: városi munkás 14.8%.." ("Die berufsständische Aufgliederung der [...] Juden: [...] städtische Arbeiter 14,8%"). Ezek mind szemétszállítók voltak? [10]. Valószínűleg alkalmazottakról van szó "Városi munkásként alkalmazott" ("[...] als Staatsarbeiter angestellt") - most hogyan alkalmazták őket: munkásként vagy alkalmazottként? "A magán szakmákban - gyógyászat, sajtó, színház, stb.." ("in den privaten Berufen - Heilkunde, Presse, Theater, usw."). Németországban ezeket szabadfoglalkozásúnak ("freie Berufe") mondják. Ezeket az embereket orvosoknak, újságíróknak, művészeknek nevezik. Németben sohasem áll az usw.. előtt vessző, az angolban az etc.. előtt mindig. "A régi birodalomban található ("die sich im Altreich befindlichen [...]"): A német nyelv nehéz nyelv. [10].

3.2.3. HIBÁS TARTALOM:

"A zsidókat útépités során vezetjük ezekre a területekre ("[...] werden die [...] Juden straßenbauend in diese Gebiete geführt"): Így még soha sehol nem épült egy út sem! [7]-[11]

Ennek a végmegoldásnak a során körülbelül 11 millió zsidó jön számításba. Még az uralkodó vélemény szerint se volt soha 7 milliónál több zsidó Hitler uralmi területén. Valójában csak egy 2.5 millió körüli számról volt szó.[7]-[11],[19]

"Heydrich a megnyitó során elmondta, hogy őt választotta ki a birodalmi marsall a végmegoldás előkészítésére": Göringnek ugyan megvolt a hatalma ahhoz, hogy Heydrichet egy kiválasztott pozícióba helyezze, de ezt biztosan a szolgálati út betartásával tette volna. Heydrich főnöke Himmler volt, és csak Himmler utasítására lehetett Heydrichet valahova kinevezni. [10]

A Lengyelországi kormányzásban (Generalgouvernement) kell a végmegoldást elkezdni, mert itt a szállítás nem játszik fölérendelt szerepet... A zsidókat, amilyen gyorsan csak lehet, el kell távolítani a generalgouvernement területéről. Olyan gyorsan, amennyire csak lehetséges és útépitve odavezetni, értendő ez alatt. Senki sem mondott ellent. Nyilvánvalóan Németországban csupa gyengeelméjűült államminiszteri pozícióban! [8]

"A szóba jövő 21/2 millió zsidóból (a generalgouvernementben) emellett az esetek fele munkaképtelen".: Dr. Bühlernek ez a megjegyzése éppen az ő területét teszi arra alkalmatlanná, hogy az ottani zsidók elszállítását "keleti munkavégzésre" különösen hangsúlyozza. [8] ".Dr. Bühler továbbá megállapította, hogy a zsidókérdés megoldását a generalgouvernementben a biztonsági rendőrség vezetője és az SD vezeti.". A Wannseei konferencia napjáig Bühler nem tudhatott erről, mert Heydrich a jegyzőkönyv szerint éppen ezen a konferencián tudatta kinevezését és vezető szerepét. Dr. Bühlernek valószínűleg nem volt hatalma ahhoz, hogy saját főnökét, DR. H. Frankot, a generalgouvernement vezetőjét egyszerűen megfossza pozíciójától! [8]

"Az egyes kiürítési akciók kezdete messzemenően a katonai fejlődés függvénye lesz.". Ez az állítás hamis, mert már 1941 októbere óta folyt a zsidók kiürítése a Birodalom és a Cseh-morva protektorátus területéről kelet felé, ahogy ez egyébként Heydrich első meghívásában a Wannsee konferenciára közvetlenül meg van említve.[8]

"A Szovjetunió európai területén élő zsidók foglalkozás szerinti eloszlása körülbelül a következő volt" : Ez egyértelműen elárulja az évekkel később működő hamisítót, a Wannsee konferencia idején nem "volt"-at, hanem "van"-t írtak volna. [11].

3.2.4 BELSŐ LOGIKA

Miért hívták meg erre az állítólag alapvetően fontos megbeszélésre a második garnitúrát, és miért nem jelent meg még ez sem teljes létszámban? Így pl. Dr. H. Frankot Dr. Bühler képviselte, aki nem volt határozatképes,

mivel neki jelenteni kellett előtte főnökének? [11]

Elképzelhető, hogy beosztottak határozzák el a népgyilkosságot? [11]

Miért nem hívtak olyan hivatalokat meg, akiknek közreműködése egy ilyen hatalmas gyilkossági program kivitelezésénél létfontosságú volt, mint pl. a Birodalmi vasutak vezetői? [11]

3.3. A kísérő levél

3.3.1 FORMA

A kísérő levél éppúgy mint a jegyzőkönyv, az első pillantásra mutatja, hogy nem lehet valódi. Az írás dátuma 1942 január 26-a, a levél fejlécén az 1456/41-es szám látható. A levelet 1941-ben a biztonsági rendőrség főnökének hivatala és az SD (biztonsági szolgálat = Sicherheitsdienst) regisztrálta, tehát annak a jegyzőkönyvnek megírása előtt, melyet ez kísér [9]-[11]. A levél dátuma és a külügyi hivatalnál való megérkezése között 35 nap van, mindez egy postai küldeménynél Berlinen belül. és olyan tartalom esetén, melyet Heydrich sürgősnek nevezett! [9]-[11]. Luther azonban ezt a levelet még a külügyi hivatal postai bejövetele helyén kézírásos megjegyzéssel látta el (melyet később még megvizsgálunk), melyhez ő a II. hónapot, azaz februári dátumot adott meg. (a nap olvashatatlan). A külügyi hivatal bejövetele pecsétje mutatja, éppúgy mint maga a jegyzőkönyv, a fogadó iktatási számát, D. III 29 g.Rs-et, amelyet azonban a külügyi hivatal már egy másik bejött dokumentumnak adott, mégpedig a koppenhágai német követ jelentésének 1942 január 6-áról [10].

A levélről hiányzik a feladónak a címe, melyet általában a levélpapírra nyomnak. A kurfürsten-utcai új találkozó helyét hibásan "ss"-el írják. A feladó géppel beírt iktatási száma Eichmann szolgálati helyére utal (IV B. 4), de Eichmann olyan levélpapírt használt, amelyre hivatalának neve rá volt nyomtatva. A fejléc más, mint a két meghívásé. A levélnek nincs "téma" pontja, fogadók jegyzéke hiányzik. Ebben a kísérőlevélben már nincs szó a jegyzőkönyv 30-as példányszámáról, melyeknek ez a levél a 16-ik példányát kíséri. [10]. A függelékek jegyzéke üres, pedig a bejövetele pecsét egy mezőt üresen hagy erre a célra, és éppen az a levél nem más, mint egy kísérőlevél. Ripske kritizálta, hogy a német külügyi hivatalnál nem voltak al-államtitkárok. Ezt a beosztást megszüntették a Weimari köztársaságban, és nem vezették be újra. [20].

3.3.2. NYELV

A kísérőlevél stílusa is nyomorúságos és nem németes. "A végmegoldás gyakorlati kivitelezése". Létezik elméleti kivitelezés is? [11]. Itt is megtaláljuk a felesleges mondatot a megoldási munkákról: "a szervezői, technikai és anyagi előfeltételek hogy a megoldási munkákat gyakorlatilag elkezdhessük" ("[...] die organisatorischen, technischen und materiellen Voraussetzungen zur praktischen Inangriffnahme der Lösungsarbeiten."). Itt tehát a megoldási munkák elkezdése előfeltétele elkészítése bemutatásához szükséges részletmegbeszélésről van szó. [10]. Kommentár ehhez nem szükséges.

3.3.3. A TÉNYEKNEK ELLENTMONDÓ TARTALOM.

A jegyzőkönyvet megbeszélési jegyzőkönyvnek nevezik, és ha ez valódi lenne, akkor ez lenne a helyes megnevezése. Ma a hivatalosan elismert történészek is beismerik, hogy a konferencián semmit sem határoztak el, és hogy emiatt nincs olyan jelentősége, mint amelyet eddig tulajdonítottak neki. [21]. A kísérő levél viszont hirtelen "megállapodásról" beszél. Továbbá az áll benne, hogy az "alpvonalat megállapították". Ott azonban semmit sem állapítottak meg. [11],[8]

3.3.4. BELSŐ LOGIKA

Noha Göring 1941 júliusában állítólag sietséget követelt, parancsának kivitelezése csak cseppenként folyik. De hirtelen sürgős lesz: a következő megbeszélés március 6-án lesz. [10],[11]

3.3.5. A BALESET

A kísérő levélnek két változata ismert, az elsőt Kempner mutatta be [5], a második a Bonni külügyi hivatalban van. Tartalmilag azonosak, de megdönthetetlen bizonyítékok vannak arra, hogy mindkét példány hamisítvány.

A két példányt különböző írógépekkel írták. Az írók azon igyekeztek, hogy a betűleütést, a sorközt, a szöveg kialakítását hasonlóképpen alakítsák, emellett nem világos, melyik melyiket másolta. De már ez sem sikerült. Az üdvözlést egy betűközzel, az Ön szót egy további betűközzel tolták el. Az aláírás, vagy eredeti (aligha áll fönt), vagy fakszimile pecséttel csinált, teljesen el van tolvódva.

Ha alaposan odanézzük, még több különbség tűnik föl. A két nagy bekezdés távolsága, a pontosnak szánt, de mégis pontatlan aláhúzások, a nem ugyanolyan "6"-os a megbeszélés időpontjánál. Hogy az egyik változatban

"SS", a másik változatban a runa "ss" van, azt már megszoktuk a jegyzőkönyv változatainál. Az íráshibák szaporodnak a következő sor második felében:

"ich am 6. März 1942, 10.30 Uhr , in Berlin,Kurfürsten-".

A másik változatban ez így áll:

"ich am 6. März 1942, 10.30 Uhr. in Berlin, Kurfürsten-".

Látható: azonosnak kellett volna lennie, azonban ez az igyekezet félresikerült kissé.

Hogy a művet véglegesen átlássuk, vonalzót kell kézbe vennünk. Akkor látható: Mindkét változat bélyegzőblokkja tökéletesen azonos, de az "SS" változatnál pontosan a sorokkal párhuzamosan nyomták oda, az "ss" változatnál ezzel szemben kb. 3 fokkal ferdén balra lefelé áll. És a bizonyíték: senki sem képes arra, hogy kézzel kétszer teljesen ugyanazzal az írással írjon le egy többsoros szöveget! A lapon Luther ferdén kézírással odaírt megjegyzései azonosak. De: ezek a a kézírásos megjegyzések a két változatban nincsenek ugyanazon a helyen és magasságuk is különböző. Ez minden kétséget kizáró módon bebizonyítja, hogy mindkét változat hamisítvány. A hamisítónak egymástól függetlenül három eszközcsoport volt a kezében: A szöveg, a bélyegző és a kézírás. Megalkotta mindkét változatot, de sajnos nem teljesen azonos módon. Hogy egyáltalán miért kísérelte ezt meg, azt nem nehéz kitalálni: Az idősebb változat, melyet Kempner az IMT-nél bemutatott, az "SS" változatos, a külügyi hivatal később előkerült változata a valódibbnak ható runás "ss"-es. A hamisító valószínűleg később akarta figyelmetlenségét korrigálni, és itt kissé túlzottan igyekezett.

4. Összefüggések.

4.1. A jogi helyzet.

1. Hamisított dokumentum előállítása büntetendő. Erről közelebbi információ a 6. fejezetben található.
2. Egy nem aláírt papír felmutatása, melynek aláírója nincs megnevezve, amelyen nincs dátum, stb... hatástalan. Az nem hivatalos dokumentum, nem okirat.
3. Nyilvános vita egy okirat valódiságáról nem büntetendő. Az alkalmazott jog szerint a harmadik birodalom által hatóságai által zsidók ellen elkövetett gyilkosságok relativizálása vagy bagatellizálása büntetendő. Emiatt nem vizsgáljuk itt a Wannsee konferencia lehetséges vagy tényleges

következményeit.

4. A német birodalomban (éppúgy mint más államokban) minden, a háború miatt nyilvánosságra nem hozott okirat titkos volt. Az ilyen zárt dolgoknak nevezett okiratok kezelését a zárt dolgok előírása szabályozta. Ebből kivonatok: [22]

" 36. A zárt dolgokat a hivatalok gyűjteményekbe kell foglalni.

50. Évente legalább egyszer a zárt dolgok állományát egy független tisztnek vagy tisztviselőnek kell megvizsgálni.

77. Minden iromány, amely tartalmánál fogva zárt dolog, előállításától megsemmisítéséig mindig nyomon követhető kell hogy legyen.

83. Az egyes szolgálati helyeknek szánt sokszorosítások számát lehetőleg alacsonyan kell tartani."

4.2. Tanúvallomások

U. Walendy dolgozatában a Wannsee konferencia sok résztvevőjének tanúvallomását idézi [8], melyekből itt néhányat példaképpen idézünk. Például Dr. G. Klopfer ezt vallotta a Wannsee konferenciáról:

"Határozatokat emiatt nem lehetett az ülésen hozni. ... Az ülés után 1942 március 3-án a birodalmi kancellária egy írásából megtudtam, hogy Hitler Dr. Lammer javaslatára a zsidókérdés végmegoldását a háború utáni időkre halasztotta." [23]

E. von Weizsäcker, a külügyi hivatal államtitkára vallomása szerint a megbeszélés jegyzőkönyvét hivatali ideje alatt sohasem látta, pedig szolgálati helye állítólag a 30 másolatnak a 16. példányát kapta meg. Az áruló Canarisnak, akinek állítólag mindent elárult és kiszolgáltatót, sem jelentett semmit egy ilyen megbeszélésről [24].

Dr. H.-H. Lammers, a birodalmi kancellária vezetője ezt vallotta:

"Bejelentettem az előadást Hitlernél és egy idő után visszakaptam azt. Sikerült az ő véleményét megismernem. A vezér ez alkalommal sem vitatta meg velem a kérdést és azokkal a szavakkal vágott bele hosszabbnak szánt előadásomba, hogy "Nem kívánok a háború alatt több előadást zsidóügyben. Most fontosabb teendőim vannak, és másoknak is fontosabb dolgai vannak.". Aztán meglehetősen érthetően azt mondta, hogy azt kívánja, hogy lezárják ezeket a zsidó ügyeket. Hozzáfűzte, hogy a háború után véglegesen

elhatározza. hogy hova menjenek a zsidók." [25]

Dr. Bühler mint az IMT tanúja a következőt állapította meg:

"Heydrichnek ebből a közléséből az a határozott nézetem alakult ki, hogy a zsidók áttelepítése, ha nem is a zsidók kedvéért, de a német nép neve és becsülete érdekében humánus módon fog történni. "[26]

4.3. A konferencia résztvevőinek sorsa.

Figyelemre méltó módon a Wannsee konferenciának közvetlen a háború után és a a "háborús bűnösök" tárgyalásain semmiféle jelentősége nem volt. Az állítólagos vagy tényleges résztvevők egyikét sem ítélték el a jegyzőkönyvek ma szokásos értelmezésére támaszkodva népgyilkosság miatt, még csak bagatell büntetésekre sem. G. Klopfert 1945 és 1949 között, mint minden német vezető személyiséget börtönbe zárták és Nürnbergben háborús bűnökkel gyanúsították. A szövetségesek ejtették vádjukat bizonyítékok hiánya miatt (1949-ben, tehát miután Kempner megtalálta a jegyzőkönyveket) . Kiengedése után az államügyészség 1960-ban még egyszer megpróbálta megvádolni. A nyomozást 1962-ben azzal állították le, hogy Klopferre annak ellenére sem tudnak bűnt rábizonyítani, hogy részt vett a konferencián. [27]. Klopfer később újra ügyvédként működhetett.

G. Leibbrandot 1949-ben szintén kiengedték a szövetségesek börtönéből és később meghalt anélkül, hogy újra elővették volna ügyét.

W. Stuckartot 1949-ben a Wilhelmstraßen-perben más állítólagos bűnök miatt 3 év 10 hónapi börtönre ítélték. 1953-ban szabad emberként lett egy autóbaleset áldozata.

E. von Weizsäcker a Wilhelmstraßen-perben 7 évi börtönre ítélték, és pedig nem a Wannsee konferencián való úgyszem bizonyított részvétele miatt , hanem a "deportációkban" való közreműködése miatt. Ismeretes, hogy hamarabb kiengedték és hamarosan kiengedése után meghalt.

O. Hoffmann részvételét a konferencián a népesség per során megvizsgálta az első haditörvényszék, az ítéletben azonban nem említették meg.

Miután Neumannt kiengedték a a börtönből, egy német törvényszék kevésbé terheltté nyilvánította.

Az Eichmann elleni Jeruzsálemi per során a részvételnek csak kis súlya volt. Csak mint állítólagos jegyzőkönyvvezetőt hallgatták ki, de más dolgok miatt

ítélték el.

A többi itt nem felsorolt résztvevőt soha nem vádolták vagy ítélték el háborús bűn miatt.

4.4. Hatása a nyilvánosság előtt.

A Wehrmacht, a Waffen-SS, a "Nácik" és végül az egész német nép elítélésében a Wannsee konferenciának hosszú ideig nem volt szerepe. A németek hibáinak bizonyítékaként az ötvenes években sokat lehetett hallani emberbőrből készült lámpaernyőkről, zsugorított fejekről, dachauai gázkamrákról, zsidó hullákból készített szappanról, a Buchenwaldi boszorkányról, Ilse Kochról és Katynról. A Wannsee jegyzőkönyv a holokauszt irodalomban élt és nem a köztudatban. Ez lassanként megváltozott és az érdeklődő körök az irányú törekvésében csúcsosodott ki, hogy a nagy Wannseei villát és a konferenciát egy emlékhely kialakításával tegyék ismertté.

Időközben a német törvényszékek előtt a Wannsee jegyzőkönyv szinte a nyilvánvalóság állapotába érkezett el. Ugyan nem büntetendő, a konferenciát vagy a jegyzőkönyvet relativizálni vagy bagatellizálni, cáfolni vagy a valódiságát kétségbe vonni, de törvényszék előtt nincs értelme E. Lachouttal arra az elvre támaszkodni, hogy "hamisított okiratok a történész számára annak a bizonyítékai, hogy hazug állításuk ellenkezője igaz (itt: a zsidókérdés végmegoldása a célzatos tömeggyilkossággal) [12], akkor sem, ha ennél az elvnel a történészek számára kötelező okirattalra lehetne támaszkodni. [28].

A Wannsee konferenciára, mint a zsidók elleni tömeggyilkosság tervére hivatkozni, ahogy azt ma a legtöbb média teszi és ezzel az emberek tudatába, vagy ami még rosszabb, tudat alattijába injekciózza, ma ahhoz vezetett, hogy azt cáfolhatatlan valóságnak tekintik.

Az utóbbi időben szaporodnak a cáfolatok azoktól, akik régebben a Wannsee jegyzőkönyvet az egyik talán legfontosabb bizonyítéknak látták a "Vezér parancsára az európai zsidók megsemmisítésére". Így 1992 elején a legnevesebb izraeli holokauszt kutató, J. Bauer elutasította a Wannseei gyűlés jelentőségét, amelyet aligha lehet konferenciának nevezni. Gyerekesnek nevezte azt az állítást, hogy ott határozták el a zsidók megsemmisítését, mert Wannsee csak egy fok volt a kezdődő tömeggyilkosságban [21]. Bauer kommentárja egybehangzik sok német történészével, akik azóta szintén el mertek az addigi állásponttól távolodni a

Wannsee konferenciát illetően. Így jelenti K. Pächzhold: [21]

" A megbeszélés jegyzőkönyvének előítélet mentes tudomásulvétele arról győz meg, hogy az összegyűlték semmit sem határoztak el, ami gondolati vagy parancs szerinti bűnként lenne értékelhető. Mégis úgy tűnik, hogy az a fölismerés terjed el, hogy az európai zsidók megsemmisítését már a konferencia előtt elhatározták és a hátborzongató tett már működött, mielőtt az SS tábornokok és államtitkárok 1942 január 20-án összegyűlték a konferenciára."

A két írónál röviden így szól az összefoglalás: A Wannsee jegyzőkönyv ugyan semmit sem bizonyít, de amit be kellene bizonyítania, az mégis igaz:

"Hogy valódi, vagy nem valódi [tehát: Igaz vagy hamisítás] dolgokat mutatnak be, a holokauszt kultúránk (kié?) szimbólumává lett." [21]

És ha nincs bizonyítékunk, akkor bizonyítékok nélkül is igaz.

5. Összefoglalás és értékelés

5.1 A tervszerű népgyilkosság bizonyítékai iratokkal?

Annak bizonyítására, hogy a II. vh-ban német szolgálati helyek parancsára zsidók millióit semmisítették meg tervszerűen megsemmisítő táborokban, két, és csak két korabeli iratot használtak. Az egyik a Franke-Gricksch jelentés, a másik a Wannseei megbeszélés jegyzőkönyve. A Franke-Gricksch jelentésről nemrég mutatta be a kanadai tudós, B.A. Frenk, hogy az hamisítás. [29] Ez különösen ügyetlen hamisítás, és ma már történészek nemigen idézik.

5.2 A Wannseei megbeszélés

Az, hogy 1942 januárjában a "Nagy Wannsee" villában magas rangú tisztviselők és pártvezetők találkoztak, valószínűleg igaz, ha a pontos dátum bizonytalan is. Erről a megbeszélésről nincs más bizonyíték, csak az úgynevezett jegyzőkönyv és az ahhoz csatolt levelek. A vendégkönyvben nincs bejegyzés, határidőnaplós vagy más bejegyzés sem létezik.

A meghívásokon tizenhárom meghívottról van szó. A jegyzőkönyv szerint viszont 18 személy jelent meg. Hogy a megbeszélés témája a zsidókérdés volt-e, nem biztos, de valószínű. Hogy mit beszéltek ott tényleg meg, az nem ismert.

5.3 A jegyzőkönyv.

A megbeszélésről nem létezik jogilag érvényes jegyzőkönyv. Az külügyi hivatalban raktározott és többször lemásolt "megbeszélési jegyzőkönyv", melyet 1947-ben először Kempner mutatott be, és amely megtalálásának körülményei ismeretlenek, nemcsak az idézett öt szakértő analízise szerint, melynek eddig nem mondtak ellent, de sok korábbi és későbbi kutató megítélése szerint hamisítvány abban az értelemben, hogy ennek a papírnak a szövegét évekkel az állított megbeszélés után egy nem résztvevő személy találta ki.

németül: Fälschung;
angolul: Fabrication;
franciául: Falsification;
magyarul: hamisítás
spanyolul: Falsificacion.

5.4. Az állítások.

A Wannsee villában lefolyt megbeszélés alapvető pontjai, melyeket a médiák, minden bonni párt vezető politikusai és a holokauszt szakemberek ismétlődően állítanak, azok a pontok a hamisított jegyzőkönyvben nem találhatóak meg. A jegyzőkönyvről vallott nézetek és a leggyakoribb állítások egyenként:

1. Hitler részt vett a megbeszélésen, így írja S.Wiesenthal.[30] . Erre nincs bizonyíték.
2. Ernst von Weizsäcker aláírta a jegyzőkönyvet. Ezt állította Reitlinger [31]. Ilyen okirat soha nem létezett.
3. Eichmann vezette a jegyzőkönyvet, tehát vagy írta, vagy diktálta. Ezt állítja Kempner [32]. Erre nincs bizonyíték.
4. Újságcikkek ezreiben, könyvekben, iskolai tankönyvekben, rádióadásokban, emlékező beszédekben és TV adásokban azt állították, hogy a zsidók elleni tömeggyilkosságot a Wannseei konferencián határozták el, vagy legalábbis Adolf Hitler parancsára tervet dolgoztak ki ennek a tervnek a megvalósítására. Még a gyilkosság módozatait is megvitatták és elhatározták a megsemmisítő táborok létrehozását. Ilyesmi nem áll a jegyzőkönyvben, és időközben vezető holokauszt történészek, mint Jäckel professzor is visszavonta ezt [21], akkor is, ha Eichmann a Jeruzsálemi kirakatperben ilyen vallomást tett. [33]
5. A német szövetségi kancellár, H. Kohl az 1987-es évforduló alkalmával azt mondta, hogy ez a konferencia "a német befolyási területen levő zsidók

bürokratikus perfekcióval való megsemmisítésének bevezetése" volt. Egy pillantás a "jegyzőkönyv" szövegébe meggyőzte volna Kohl urat arról, hogy ebben nincs bürokratikus perfekció, maximum dilettáns szövegelés.

A jegyzőkönyv tényleges szövege a függelékben van . (Az eredeti német dokumentációnál - a fordító).

6. A Wannsee emlékhely.

A Wannsee konferencia ötvenedik évfordulója alkalmából, 1992 január 20-án megnyitották a Nagy Wannsee 56/58 alatt a Wannsee konferencia házát, mint a tettesek helyét. A német szövetségi kancellár, H. Kohl ez alkalommal fölhívott arra, hogy emlékezzünk "a nemzeti szocialista faji örület számtalan áldozatára". A német Szövetségi gyűlés elnöke, R. Süßmuth tartotta a megemlékezési beszédet. Jelen voltak többek között Berlin főpolgármestere, E. Diepgen, és a németországi zsidók központi tanácsának vezetője, H. Galinski. Az emlékhely fenntartó egyesületét 1990-ben alapították "emlékezz a jövőért" címmel, az egyesület személyzeti költségeit az adófizetők pénzéből fedezik. [34]. Az egyesület alapító tagjai: A német szövetségi állam, Berlin városa, a németországi zsidók központi tanácsa, a berlini zsidó közösség, a berlini püspökség, a Berlin-Brandenburgi evangélikus egyház, a német történelmi múzeum és a náci rendszer üldözötteinek szövetsége.

Az "emlékezz a jövőért" egyesületnek, a berlini püspökségnek, a berlin-Brandenburgi evangélikus egyháznak a huttenlevél szakvéleménye 1992 augusztus 10-én elküldtük kívánságukra.

A berlini püspökség nevében a német püspöki konferencia elnöke válaszolt:

"A Wannsee konferencia lefolyását tudományosan részleteiben megvizsgálták. Mi nem kívánunk az Önök tételéről a hamisítást illetően további vizsgálatokba bocsátkozni." [35]

Másodiknak a Berlini püspökség válaszolt:

"Tudomásom szerint nem áll fönn a legcsekélyebb kétség sem a Wannsee konferencia jegyzőkönyvének eredetiségével szemben, amely a bonni külügyi hivatalban van.[...] Részletkérdéseket nem tudok kellőképpen megítélni. [...], mert az Önök által használt iratok nem állnak rendelkezésemre. Knauft, rendi tanácsos."

A Berlin-Brandenburgi evangélikus egyház nem válaszolt.

Dr. Klaus, aki a berlini szenátus alkalmazásában a "nemzeti szocializmus áldozatainak emlékművei"-nek vezetője, telefonon válaszolt:

"Szakembereink nem találták ezt a gyakorlatot elég érdekesnek ahhoz, hogy foglalkozzanak vele. A szakértők kifogásait az eredetiséggel kapcsolatban megcáfolták. Ilyesmi mindig újra jön a jobbszélről."

Meglepő, hogy hogyan ítélték meg egy szakjelentés minősége anélkül, hogy foglalkoznának vele. Ezen kívül az hazugság, hogy a szakemberek kifogásait az eredetiséggel kapcsolatban megcáfolták. Szabad vita máig nem folyt a holokauszt változat többnyire tisztviselőkből álló képviselői és az itt felsorolt szakértők között.

U. Walendy nem kapott szakszerű választ; J.P. Ney még most is egy szakszerű válaszra vár; H. Tiedemannnak nem is válaszoltak. I. Weckert szintén nem kapott választ. H Wahls még most is vár az állásfoglalásra.

A Nagy Wannseei 56/58-as villában tovább folyik az üzem. Iskolai osztályokat vezetnek a múzeumnak kialakított termeken át és hallják a történetet Hitler parancsáról, a tömeggyilkosság tervéről a megsemmisítő táborokban, és az italokról, melyeket a konferencia végén szolgáltak föl a résztvevőknek. Külföldi csoportokat is vezetnek rendszeresen a múzeumban. A német kollektív szégyen emlékhelyein hamis állításokat nyilvánítanak ki az egész világnak, olyanokat, melyeket akkor sem igazolna a jegyzőkönyv, ha az eredeti lenne.

Így ápolják Schiller és a nagy király országában a gondolkodás szabadságát.

7. Okirathamisítás és hamis igazolás.

Okirathamisítás Brockhaus [1] szerint egy hamis okirat előállítás, azaz egy okirat előállítás hamis kiállítóval, egy eredeti okirat meghamisítása, valamint egy hamis vagy nem eredeti okirat használata, ha ezek a cselekedetek jogi eljárás meghamisítására szolgálnak. (§ 267 StGB = német BTK).

Közvetett okirathamisítás áll fenn, ha jogilag jelentős magyarázatokat, tárgyalásokat, vagy tényeket nyilvánosan használt könyvekben vagy regiszterekben tényként vagy megtörtént dologként igazolnak, miközben ezek egyáltalán nem, vagy más módon zajlottak le, vagy egy másik személy igazolja, hogy ezek másképpen történtek. (§ 271 StGB) Az okirathamisítás öt évig terjedő börtönbüntetéssel vagy pénzbüntetéssel, a közvetett hamis igazolás egy évig terjedő börtönbüntetéssel vagy pénzbüntetéssel büntetendő,

ha pénzügyi csalás vagy károsítás céljával történt, öt évig terjedő büntetéssel büntetendő (§ 272 StGB).

Hivatalnokok okirathamisítása öt évig terjedő szabadságvesztéssel vagy pénzbüntetéssel büntetendő (§ 348 StGB). A BTK szerint szabadság illetve pénzbüntetést von maga után a hibás igazolás § 271 StGB szerint (§ 273 StGB), okirat eltüntetése vagy eldugása esetén (§ 274 StGB)...

Függelék: A Wannsee jegyzőkönyv és a kísérő levelek két példánya (csak az eredeti német változatban- fordító)

[1] A nagy Brockhaus lexikon, Brockhaus cég, Wiesbaden 181979

[2] Példaként említsük itt meg: A Hitler napló, Rauschnig beszélgetései Hitlerrel (K. Corino kiadásában, hamisítás!), Rowohlt, Reinbek 1992; szintén E. Jäckel, A. Kuhn, H. Weiß, Negyedéves kortörténeti füzetek 32 (1984) 163-169 o., Katyn (F. Kadell, A Katyn hazugság, Herbig, München 1991), SS-igazolvány Demjanjuknak (D. Lehner, Ne vallj hamisan, Vohwinckel, Berg o.J.).

[3] A szociáldemokratikus sajtószolgálat szerint 1992 január 21-én, 6. oldal

[4] R. Derfrank "Az ön neve a jegyzőkönyvben van", WDR (nyugatnémet rádió) jegyzőkönyve, 1992 január

[5] R.M.W. Kempner, Eichmann és cinkostársai, Europa-Verlag, Zürich 1961.

[6] A német külpolitika iratai 1918-1945, E sorozat: 1941-1945, I. kötet, 1941 dec. 12- 1942 Febr. 28.(1969), 267-275 oldal.

[7] Hans Wahls, a Wannsee jegyzőkönyv eredetiségéről, Zeitgeschichtliche Forschungsstelle, Ingolstadt 1987.

[8] Udo Walendy, Történelmi tények, 35. sz. "A wannseei konferencia 1942 január 20.-án" Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1988.

[9] Ingrid Weckert, "Megjegyzések a Wannsee jegyzőkönyvhöz", Deutschland in Geschichte und Gegenwart, 40(1) (1992) 32-34 oldal.

[10] Johannes Peter Ney, "A Wannsee-jegyzőkönyv", Huttenbrief, Különnyomás 1992 június.

[11] H. Tiedemann, Nyílt levél Rita Süßmuthnak, Moosburg, 1.3.1992; v.ö. Deutschland in Geschichte und Gegenwart, 40(2) (1992) 11-18. oldal.

[12] E. Lachout, Szakértői kísérő írás 26.(1.)(2.)1942 a Wannsee-jegyzőkönyvhöz 1942 január 20-án Bécs 1991 aug 6-án; W. Stäglich, Az Auschwitz Mítosz, Grabert, Tübingen 1979; A náci rendszer üldözötteinek szövetsége (BVN), A Wannsee-jegyzőkönyv a zsidókérdés végmegoldásához és pár kérdés azokhoz, akiket illet, a BVN vezetősége, 1952; R. Aschenauer (Hg.), Én, Adolf Eichmann, Druffel, Leoni 1980, S. 478ff.; H. Arendt,

Eichmann Jeruzsálemben, Reclam, Leipzig 1990; J.G. Burg, Cionáci cenzúra a BRD-ben, Ederer, München 1980; G. Fleming, Hitler és a Végső megoldás, Limes, Wiesbaden 1982; W. Grabert (Hg.), Történelemvizsgálat mint merészség, Grabert, Tübingen 1984; L.Polakov, J. Wulf, A Harmadik Birodalom és a zsidók, Arani, Berlin 1955; P. Rassinier, A népgyilkosság mítosz leleplezése, Institute for Historical Review, Torrance 1978; G. Reitlinger, A Végső megoldás, Colloquium Verlag, Berlin 1989; R. Bohlinger, J.P. Ney, A Wannsee-jegyzőkönyv eredetiségének kérdése, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl 1992, 21994; W. Scheffler, "A "Végső megoldás" előállításának története ", Aus Politik und Zeitgeschichte 3(43) (1982) S. 3-10.

[13] A külügyi hivatal politikai levéltára, Belföld, IIg, 117 kötet, v.ö. P. Longerich, , az európai zsidók meggyilkolása. Piper, München 21990, S. 78.

[14] A nemzetközi katonai bíróság működése közben a dátumot ötletszerűen július 31-re tették, v.ö. a per a fő háborús bűnösök ellen a nemzetközi katonai bíróság előtt, Nürnberg, 1945 nov. 14 - 1946 okt. 1 (IMT) Nürnberg 1947, fotomechanikai utánnyomás, Delphin, München 1984, IX kötet, 575 o. & XXVI kötet, 266 o.

[15] v.ö. Göring levelét Heydrichhez 1939 január 24-én, U. Walendy, 8. megj. 21. oldal.

[16] J.P. Ney, 10. megj, a Wannsei múzeum feketén fehér fotokópiájából kiindulva, P. Longerich, megj. 13, és W. Stäglich, megj. 12, S. 32, hibásan "lehetőleg előnyös megoldásról" írnak.

[17] A külügyi hivatal politikai levéltára, K 2104 -19, -20.

[18] Ugyanott, K 2104 -15.

[19] v.ö. G. Rudolf a Baseli hírekben 1946 június 13-án 3 millió zsidóról írtak Hitler hatalmi területén.

[20] W. Ripske személyes közlése, volt birodalmi miniszter különböző pozíciókban a birodalmi kormánynál.

[21] J. Bauer, The Canadian Jewish News, 30.1.1992, S. 8; K. Pätzold, "Az előkészítő munkálatok elindultak", Aus Politik und Zeitgeschichte, 42(1-2) (1992); v.ö. . E. Jäckel, Frankfurter Allgemeine Zeitung, 22.6.1992, S. 34.

[22] Wehrmacht-szolgálati előírások, Előírások zárt dolgokra. HDv 99, MDv 9, LDv 99, Új kiadás 1.8.1943.

[23] Esküvel bizonyított nyilatkozat, Dr. G. Klopfer, IMT Dok. 656, Dok.-Bd. VI, Fall 8; U. Walendy idézete, 8. megj. 27. oldal: A Koblenzi levéltárban tényleg megtalálható Schlegelberger államtitkár megjegyzése 1942 elejéről, a következő szavakkal: "Lammers birodalmi miniszter [a birodalmi kancellári a főnök, Hitler mögött a második ember] közölte, hogy a Vezér vele szemben ismételten kijelentette, hogy ő a zsidókérdés megoldását a háború utáni időszakra teszi. Ezek értelmében a jelenlegi

magyarázatok Lammers birodalmi miniszter véleménye szerint csak elméleti értékűek. De minden esetre gondoskodik arról, hogy egy másik helyről érkező előadás következtében tudta nélkül alapvető elhatározások történjenek."

[24] Weizsäcker Exh. 273; Dok.-Bd. 5, Védőbeszéd H. Becker, Fall 11. Zu Canaris v.ö. feleségének eskü alatt tett vallomása, idézte U. Walendy, megj. 8, S. 28f.

[25] A háborús bűnösök elleni 11. eljárás jegyzőkönyve H. Lammers, S. 21470-73; idézte U. Walendy, megj. 8, S. 29f.

[26] Dr. Bühler vallomása 46. apr 23-án, IMT XII kötet, S. 79, idézte U. Walendy, megj. 8, 21. oldal

[27] Államügyészség a Nürnbergi másodfokú bíróságon, Az. 4 Js 15929/60

[28] Az okirattanhoz, v.ö. K. Fuchs, H. Raab, Történelmi szótár, 2 kötet, dtv, München 1993.

[29] B.A. Renk, "The Franke-Gricksch "Resettlement-Action Report": Anatomy of a Falsification", The Journal of Historical Review 11(3) (1991) S. 261-279.

[30] S. Wiesenthal, A gyilkosok élnek még, Droemer Knauer, München 1967, S. 40.

[31] G. Reitlinger, A Végső megoldás, Colloquium Verlag, Berlin 1953, S. 106.

[32] V.ö. W. Derfrank, megj. 4, S. 1, valamint R.M.W. Kempner, megj. 5.

[33] V.ö. P. Longerich, megj. 13, S. 92ff.

[34] Üzletvezető: Dr. Klaus, Az emlékhely igazgatója: Dr. Schönberner és Dr. Tuchel.

[35] A német püspöki gyűlés titkárának levele az íróhoz, Bonn, 1992 június 6.-án, Az. IL/le, gez Dr. Ilgner.

[36] A berlini püspökség levele, Püspöki iroda rádió és TV ügyekre, az írónak, 1992 okt 14-én, Iktatási jel. Kn/De, aláíró: Wolfgang Knauff, Ordinariatsrat.